מנחות (עי' מוספות מנחותמ: ד"ה תכלת], ב) [שבת קיג. סוכה נד:ן, ג) ופסחים פד. ע"ש פרש"י סוכה נד. ע"ש פרש"ין, ד) ול"ל רבה וכ"ל בתום' דהכל ד"ה תחילתו], ה) [ל"ל לרבה], ו) ופסחים עז. מנחות עב:], ז) [פסחים פג: ע"ש חוס' ד"ה ולא. וכאן בח"ין, ח) ל"ל הקרבותיו, ט) בס"ל: ישמטו. י) ל"ל כשרין ואחד פסולין,

חורה אור השלח ו צו אח הוי ישראל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת קֶּרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי לְהַקְּרִיב לִי במדבר כח ב

גליון הש"ם גמרא אמר ליה אביי לרכא לדידך קשיא. כעין זה עירובין דף מט ע"ב בפסחי' דף לג ע"ב ב"ב דף

הגהות הב"ח (**ה)** רש"י ד"ה ה"ג אומר כו׳ ולא גרסינן עולת שבת דאי גרסינן ליה:

מוסף רש"י

רחלבי שבת. של תמיד של בין הערבים, קרבין ביוה"כ. שחל במולחי ביוזה"כ. שמל נ שכת (סוכה נד:). חייש לקמחיה. שהוא טוחו ומוליא מפיו. שהות שותן ומוכים מפיז, כלומר לדיבורו (יבמות מב:) למה שהוא טוחן, אם חטין אם פסולת (פסחים פד.) טוחן ומוליא סובין ואינו חושש, כלומר מרבה דברים (סוכה נד.). במועדו. משמע לא יעצור זמנן ואפילו הן טמאין ואפילו כום שבת (פחחים נוד.).

תום' ישנים אבל מהאי גיסא ומהאי ניסא אימא לא צריכא. וא"ת מדאמריט בובחים פרק קדשי קדשים [נח, א] ביררו משם עלי תאנה יפין למערכה שניה של קטרת כנגד מערבית דרומית משוך קימעה כלפי לפון כו', ומוכח החם דבעינן שתהה המערכה מכוונת ממש כנגד פתח של היכל לפני ה' ממש וחלינו למימר דהחם למצוה. ומיהו רש"י יפה פירש דס"ד דבההיא מערכה גופה שהים לחני ה' וחחש. החי גיחה מהימו (פני הי [ממט, המי גיסמ (מלינו) [מלפון] ומדרום [האי] גיסא לא, לריכא]. אפילו בשבת. המשה רבינו מדליקין וכד, בן ובפרק (כל כתבי) [ר׳ אליעזר דמילה קלג, א] ובפסחים פרק כילד לולין [פג, ב] עולת שבת בשבתו ולא עולת חול ביום טוב. ועוד קשה על הך ברייתא דכילד לולין מהך על הך ברייתא דכילד לולין מהך דרשא דסוף פ״ק דשבת [כ, א]

דמוקמי ליה לקרא דלא מבערו אש בכל מושבותיכם למישרי אבר מוצאי שבח שלא ידחו שבח עצמו. ואין נראה דקשה משמעתין דהכא כדפרישית, ועוד דפשט עולת שבת בשבחו משמע שיכולין להקטיר כל איברי הסמיד בשבח ולא צריך קרא אחרינא, ואפילו רבה ורב מסדא דפליגי לקמן בשמעתין היינו דוקא לענין מערכה בפני עצמן אבל בדחיית שבת במערכה גדולה לא אשכחן דפליגי. ואומר רבינו יעקב וכן פירש ריב״א דלא קשה מידי, דהכא וההיא דסוף פ״ק דשבת מיירי לעצון איברים ופדרים שמשלה בהם האור מערב שבת דנעשו לחמו של מזכח כדאמרינן הכא במשלה בהם האור, ואפילו ללישנא דמפליג בין כשרים בין פסולין לענין משלה בהם האור, הייט לענין מערכה בפני עלמן אבל לא לענין דחיית שבת. וא״ת האי דקאמר בסמוך במועדו ואפילו בשבת [אמאי] לא מייתי קרא דבמושבוחיכם. י״ל דמהחם לא שמעינן עיקר דחיית החמיד אלא מג״ש דבמועדו במועדו ילפיע ליה בפרק אלו בדרים [פסחים סף, א], ומושופנוסים שמעינן דיון ממשלה כהם האור נעשו לממו של מזגרו ממוד על מנה. ואפידו בשבת תגינא. מדקאמר ואפילו בשבת משמע ליה דמרי מילי נייהו. תגינא. ואפילו דמניען בכשירין ולא בפסולין מ״מ כיון דאשכחן [דפסולין] דכי משלה בהם [האור הוו ככשרין, מסחבר שאין מילוק בזה בין חול לשבת]. ופדיגא דרבי הוגא בו'. אליבא דרבא דמפרש דוחה את הטומאה ולא את השבת קאמר דפליגא, אבל לרב מסדא דמפרש דוחה את השבת לא פליגא. תחידתו רוחה. פיי רש״י

אבל מהאי גיסא. דפתח לא ואע"ג דלד מערבי הוא: הכי גרסינן אומר היה ר"מ איברי עולה שניסוחרו כו'. ולא גרסינן עולת (ה) חול דאי גרסי׳ ליה מאי תנינא דקא פריך ליה הא אתא לאשמועינן שבת ואם תאמר הכי פריך ליה בכל יום תנן ואפילו בשבת דהא הדר פריך ליה תו אפילו בשבת פירכא

אחריתי: מאי קמ"ל. דקאמר עושה

להן מערכה בחול חנינא בכל יום

היו שם ד' מערכות וחדא מינייהו

הנך דחם עלו לח ירדו: שמשלה

בהו האור. דמההיא שעתא נעשו

לחמו של מזבח: תנינה היום חמש.

והרי יוה"כ כשבת וקתני דאיברי

תמיד של ערב יוה"כ עושה להן

מערכה ביוה"כ: בכל יום. היו ארבע

מערכות תנן ואפילו שבת במשמע:

ופליגה דרב הונה. חדבר הפרח

ואדרבא דאמר בכל יום דמתניתין

דווקא הוא ואפי׳ בשבת דרב הונא

סבר בכל יום לבר משבת: מחילתו

דוחה. חמיד של שבת נשחט בשבת

וקרב בשבת: סופו אינו דוחה. תמיד

של ערב שבת אין אבריו נקטרין

משתחשך אלא מעלן מבעוד יום:

הכי גרסינן גופה חמר רב הונה

כו': מחי חינו דוחה. חינו דוחה

את הטומאה הקטר חלבים ואימורין

אלא זריקת דמו בלבד. לישנא

אחרינא תחילתו הקטר חלבים סופו

איברים שניתותרו מבערב וזה

שמעתי והראשון נראה בעיני:

טומאה

לאיברים שניתותרו:

אבל מהאי גיסא ומהאי גיסא אימא לא צריכא א"ר אלעזר משום בר קפרא אומר היה רבי מאיר איברי עולה שנתותרו עושה להן מערכה בפני עצמה וסודרן יואפילו בשבת מאי קמ"ל תנינא בכל יום היו שם ארבע מערכות א"ר אבין לא נצרכה אלא לפסולין ודוקא שמשלה בהן האור אבל לא משלה בהן האור לא איכא דאמרי אחד כשירין ואחר פסולין אי משלה בהן האור אין ואי לא לא ואפילו בשבת תנינא והיום חמש אמר רב אחא בר יעקב איצמריך סלקא דעתך אָמינא הני מילי היכא דחל יום הכפורים להיות אחר השבת ידחלבי שבת קרבין ביוה"כ אבל באמצע שבת לא קמ"ל אמר רבא יימאן האי דלא חייש להמחיה הא בכל יום תנן קשיא ופליגא דרב הונא דאמר תחילתו דוחה סופו אינו דוחה גופא אמר רב הונא אתמיד תחילתו דוחה סופו אינו דוחה מאי אינו דוחה רב חסדא אמר דוחה את השבת ואינו דוחה את המומאה יי (ורבא) אמר ידוחה את המומאה ואינו דוחה את השבת •אמר ליה אביי ס(לרבא) לדידך קשיא ולרב חסדא קשיא ס

ולר"י דהא דאמר ולא עולת חול בשבת היינו בלא משלה בהן אור וההוא דלמישרי איברים ופדרים הוא דאתא במשלה בהן האור וא"כ הא דקאמר הכא ללישנא קמא דווקא משלה בהן האור ודווקא פסולין אבל כשרין לא לא בעי למימר אבל כשרין אפילו לא משלה בהן

האור אלא ה"ק אבל כשרין לא אילטריך למימר דשרי היכא דמשלה בהן האור ומיהו אפי׳ ללישנא קמא לא שרי אפילו בכשרים אלא במשלה בהן האור דווקא ומיהו יכולני ליישב שלא יקשה לפירוש הרב פורת דודאי אי לא הוה כתב קרא דלא תבערו למישרי איברים ופדרים מקרא דעולת שבת בשבתו לא הוה דרשינן אלא שחיטה וחריקה דמעכבי אבל הקטרה לא כיון דיכולין להמתין עד הלילה והא

דכתיב עולת שבת בשבתו הוה דרשינן ליה הכי אם נאנסו ולא שחטו חמיד של שבת ושחטוש אותו ביוה"כ ולמר ביו"ט היכא דחל יוה"כ או יו"ט אחר השבת אבל בתר דנפקא לן מלא תבערו למישרי איברים ופדרים בתמיד של שבת מהשתא מוקמינא קרא דעולת שבת

בשבחו אף לאיברים ופדרים לומר דחלבי שבת קריבין ביוה"כ או ביו"ט למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה ולריך לומר לפי" כמו

כן דמודה הוא דאפי׳ דחול שרי בשבת היכא דמשלה בהן האור כדמשמע בשמעתין לכ״ע ולכל הפי׳ נ״ל דוחק שאנו לריכין לפרש ללישנא

קמא דהכא דקאמר לא נצרכה אלא לפסולין דפסולין דנקט לאו דווקא וה״ה כשרין אלא דבכשרין לא אינטריך לאשמועינן ונראה לי דהא דאמר ולא עולת חול בשבת ולא עולת חול ביו״ט היינו בליל שבת או בליל יו״ט דלא ניתנו שבת ויו״ט לדחות בההיא שעתא אצל שום קרבן

והא דאמר למישרי איברים ופדרים הוא דאתא איכא לאוקמי קרא לדמיסתבר דהיינו סמוך לבקר כי מסדר מערכה דיומיה וכיון דבלאו הכי מבעיר אש המערכה לגורך תמידין דיומא אמרינן דקרא דלא תבערו אחא למישרי איברים ופדרים דחול שניחוחרו ואפי׳ לא משלה

בהן האור כשרין ללישנא קמא דהכא ופסול במשלה בהן האור ולאיכא דאמרי אחד י כשירה ואחד פסולה דווקא משלה בהן האור והא דאמר חלבי שבת קריבין ביוה״כ וביו״ט היינו אפילו בתחילת הלילה מעלן ומקטירן מה שאין כן בעולת חול ביוה״כ וביו״ט: **החיל חו**ק וסופו אינו דוחה רב חסדא אמר דוחה את השבת בו'. פרש"י תחילתו תמיד שחיטה וזריקה דוחה את הטומאה סופו דהיינו הקטרתו אינו

דוחה הטומאה אבל שבת דוחה אפילו סופו ורבה אמר תחילתו דוחה תמיד של שבת שחיטה וזריקה דוחה את השבת וקרב בשבת סופו תמיד של ערב שבת אינו דוחה דאין איברים נקטרים משתחשך אלא מעלן מבעוד יום וזה הפי׳ תופש עיקר והקשה ר״י דהתנן בפרק כילד לולין

(פסחים דף עו:) חמשה דברים באין בטומאה ועל כרחך אפילו הקטרת אימורים קאמר מדקאמר ואינן נאכלין בטומאה מכלל דכל השאר בא

בטומאה שחיטה וזריקה והקטרה ועוד דהקחני בהדייהו עומר דהיינו הקטרה ולעיל נמי בפ"ק (דף ו.) אמרינן היה מקריב מנחת פרים ואילים

וכבשים ונטמאת בידו וכו׳ עד אומרים לו הוי פקח ושתוק אלמא הקטרה היא בטומאה מיהו י״ל דלא קשה דהקטרת קומץ דמנחה במקום

זכיקת דם דובח וכי היכי דוריקה דוחה טומאה הכי נמי הקטרת קומץ כדאמר בובחים בפ"ק (דף יג:) מקטיר נמי היינו זורק ומאין נאכלין בטומאה ניחא דיש לומר דנקט לישנא דשייך בכולהו דכולהו אין נאכלין בטומאה אבל לענין הקטרה יש מהן שנקטרת בטומאה כגון מנחת הטומר ומיהו קשה דרב חסדא מפרש למילתא הכל בתמיד דכל יומא ויומא תחילתו שחיטה וזריקה דוחה הטומאה סופו

אינו דוחה טומאה דהיינו הקטרה ולא מיירי באיברים שניתותרו ורבה מפרש תחילתו דוחה שבת תמיד דשבת סופו אינו דוחה איברים

שניתותרו ועוד מאי קאמר תחילתו דוחה שבת שחיטה חריקה אפי׳ סופו נמי דחי שבת הקטרה דתמיד דשבת ועוד דלרבה דתחילתו דוחה

יואפי' במומאה שבת נמי במועדו ואפי' בשבת ולרב חסדא קשיא מאי שנא שבת דכתי' במועדו אפי' בשבת מומאה גמי במועדו ואפי' במומאה אמר ליה לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא לדידי לא קשיא סופו כתחילתו מומאה

לדידך קשיא מאי שנא מומאה דכתיב במועדו

אבל דהאי גיםא ודהאי גיםא אימא לא צריכא. נהי דמסיק

אבל לכתחילה בעינן כנגד הפתח כדמשמע בזבחים ריש פרק קדשי

קדשים (דף נח.) וא"ת מאי איצטריך קרא למימר דלא מעכב אי

הכא דאפי׳ דהאי גיסא ודהאי גיסא כשר הני מילי דיעבד

בבגדי לבן בפנים למה לי קרא וי"ל כיון דהוי לורך פנים כפנים דמי מידי דהוה אקטורת שחפנה קודם שחיטת הפר דלא עשה ולא כלום אפי׳ לר׳ יהודה דלורך פנים כפנים דמי: אבל לא משלה בהן האור לא. לאו דווקא פסולין הוא הדין אפי׳ כשרין אי לא משלה בהן האור לא דקאמר שעולת שבת בשבתו ולא עולת חול בשבת ומקשים והאמר בפ"ק דשבת (דף כ.) בכל מושבותיכם למישרי איברים ופדרים הוא דאתא ועל כרחך היינו איברים ופדרים דחול דאי של שבת מעולת שבת בשבתו נפקא ותירן הרב רבי יוסף פור"ת זל"ל דלמישרי איברים ופדרים היינו של שבת דאי מעולת שבת בשבתו ההיא מיירי בשחיטה וזריקה ולא נהירא לר"י דא"כ היכי גמרינן מיניה בפרק אלו קשרים (שם דף קיד.) דחלבי שבת קריבין ביו"ט או ביוה"כ ואי קרא בשחיטה וזריקה איירי אטו קרבן שבת נשחט בי"ט וביוה"כ אלא על כרחך אהקטרת תמיד דשבת דרשינן גופיה מקרא כדדרשינן בפרק אלו דברים (פסחים דף סו.) עולת שבת על עולת התמיד מכלל דתמיד דחי שבת ומסתמא בכל ים קרבנוסיו קאמר ומיסורא דבשבסו דרשינן חלבי שבת קריבין ביו"ט או ביוה"כ למר כדאים ליה ולמר כדאים ליה אלא נראה לריב"א

תום' ישנים (המשך) ליבריו, כ שניתותרו. דמדקאמר

שנת דדחי כדאמרינן באלו דברים ו בפחום סח, בן שהרי הקטר חלבים ואיברים בשירין כל הלילה [ו]אין ממחינין להם עד שחשקר גדי פסח שחל להיות השבת, ועוד [מאי] קאמר שבת דתחילתו לאו בר מידחי שבת כו׳, אלא בשל ע"ש מיירי. אבל קשה לרבינו דקאמר סופו דלאו עיקר כפרה הוא לא דחי טומאה, חקלתר שבת דמחילתו לאו בר מידחי שבת סיי, אלא בשל ע"ש מיירי. אלנ קשה לרביני דקאתר סופו דלאו עיקר כפרה הוא אל דמי טומלה, והא מנן בפרק כילד לולין ושם עו, בן חמשה דברים באין בטומאה ואין ואללין בטומאה, אלמא אפילו הקטרה דוחה טומאה, וחניא מה על בפ"ק דיותא [ן, אן היה מקריב מנחת פרים אילים ובבשים וטנמאת בידו כיר אותר לו היו פיקח ושחוץ ועוד קשה כי לפירוע הש"ה לא היו השתא סופו דלענין טומאה בניתותרו כמו לענין שבת. אבל אין להקשות אם אין הקרבתו דוחה טומאה אין זרק הדם לר" יהושע הדמת אם אין דם, דמציע למימר דנטמא חלב קודם זריקה אז דוחה טומאה (כפי) הצל טומאה להביע דהכא ובפרץ אל עבודות הדם אז לא ידמה טומאה. והיי הוא שיקר. בסועדה איי הוא שיקר. בסועדה אפילו בשבת. מיתה לרביע דהכא ובפרץ אלו דברים עבודות הדם אז לא ידמה טומאה ולא בפרץ כילד אלין | עם טו, בן ה" דברים באין בטומאה מפיץ ליה תבמועדיכם, ולא ידענא מאי מושדו והשל הש"ח שבתו ופקא לן בפרץ אלו דברים ושם דמש הבי אלא מעולת שבת בשבתו לפיע מבישות שלה משלעות שבה בלא מעולת שבת בשבתו לפיץ מביח ופקח ילפיען מג"ש מועדו, מואר בפרץ אלו דברים ושם דממיד דמי שבת ופסח ילפיען מג"ש מועדו, ממאר מובור לפיען מבמועדים. בסר אלא מעולת שבת בשבתו לפקר להביר ושם דממיד דמי שבת ופסח ילפיען מג"ש מועדו, משאר רובות ליבור ילפיץ מבמועדים.

רבינו חננאל

עין משפמ

גר מצוה

בו א ב מיי׳ פ״א מהל׳

תמידין הלכה ז:

שקיל להו שלא כנגד הפתח מהיכא א"ר אלעזר משום בר חיתי עיכובה והלה לה שנה עליו קפרא, אומר היה רבי מאיר איברי עולות שנתותרו הכתוב לעכב ואי מדכתיב חוקה עושה להן מערכה בפני עצמן ושורפן ואפילו בשבת. מאי קמ"ל תנינא לרבי יהודה דאמר (לקמן דף ס.) לא קאי חוקה אלא אדברים שנעשים כו׳. אמר רבינא לא ודברים פשוטין הן. ובא רב אחא ואמר אצטריך, סד"א הא דתנינן היום חמש מערכות אחת מהן . לר׳ מאיר לארריז ותדריז . שלא נתאכלו מבערב היכא דחל יום הכפורים להיות אחר השרח. דחלרי שרח אוור וושבון, וווקבי שבון קריבין ביום הכפורים. אבל באמצע שבת אם חל יות הכתורים אימא לא לאיברים ופדרין, קמ״ל ר׳ אלעזר אפילו בשבת. ובא . צורך להיאמר דהא בכל יום תנז ביז בשבת ביז בחול הדין אחד. ואמרינן כי האברין של עולות הנותרין מן החול עושה להן מערכה בפני עצמן ושורפן ואפילו בשבת, פליגא עליה הא דרב הונא דאמר תמיד תחילתו דוחה סופו אינו דוחה ואילו האברים שנותרו דוחה. רב חסדא אמר אינו דוחה טומאה אבל שבת דוחה שבת אבל טומאה דוחה. ואקשינן עלייהו בתמיד, מאי שנא טומאה מאי שוא שרח אי דחי לדידי האי דכתיב במועדו בתמיד לא קשיא, אנא מקישנא סופו לתחלתו,

בשם רבותיו תחילתו הקטרת בסמוך תחילתו דעיקר כפרה דחי, והיכי קרי עיקר כפרה להקטר איברים (אלא) [הלא] אין כפרה מיכנים (מכח) נישנת אלא בדם. ואין נראה לרבינו קושיא, דהא קרי ליה שפיר עיקר כפרה כיון שהוא מקטיר גוף הקרבן ועיקרו, והכי נמי אשכחן לעיל סוף פרק שני וכו, ב] גבי מניין להפשט וניתוח שכשירין בזר, ואכתי אילטריך סד"א כיון דלאו עבודה דמטכבה כפרה היה לה חיבטי כהונה, קמ"ל דבעיא כהונה, משמע אבל הפשט וניתוח ודומטכבא כפרה ודאי בטי [1] מעלכנו לפנים אלהי בעי להונה. ואפילו לפי׳ אחר שפיר׳ לעיל שאין משם ראיה, מ״מ כיון שהקטרה הוא עיקר גוף הקרבן ודחי גם טומאה קרי ליה שפיר מעכב כפרה. אבל רש"י מפרש מפי עלמו מחילתו כגון שחיטה וזריקה של תמיד השבת, סופו כגון איברים שניתותרו מערב שבת דמתמיד